

Bílá - Paběrky

Proč je moje barvou bílá, to vám brzo napovím,
proč má oči celý léto, po bílý tak hladoví
v oblacích jak střípek svítí v něm se nebe zrcadlí,
první vločku možná chytím, na tváři má se roztaví.

R: Ať pírek hejna tichá, obzor kolem zacloní,
pod tíhou se větve smrků, bílý zemi pokloní,
ať Pacifikem lesů okno do tmy zahoří,
poutníkům jak maják strážní, bílou nocí na mořích.

Mý kroky se lačně dlouží, na hřebeny zapadlý,
tam ve stopě přede mnou se loučce slunce zrcadlí,
v rozmaru pak dolů strání, nohy v rytmu stepují,
šňůry srpků čistou plání, dokud jen můžou malují.

R: Ať pírek hejna tichá . . .

Až bystřiny pláčem sněhů s jarem znovu posílí,
jeho zbytek nabírám si do svých dlaní na chvíli,
dívám se jak v prstech mizí, chladně hladí naposled,
pro mnohý z vás jistě cizí, tak obyčejný na pohled.

R: Ať pírek hejna tichá . . .

sólo : mandolína